

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ.

(ἐπὶ Μουσικῆς τοῦ *Felix Mendelssohn Bartholdy*.)

Κοντὰ ἔς τὸ κύμα τὸ γλαυκὸ
Τοῦ Βόσπορου μαγευτικὸ
Ἕνα χωρὶς Θεοῦ χαρὰ
Θαρρεῖς πατεῖ μεσ' τὰ νερά,
Κ' ἐπάνωθ' του ὁ οὐρανὸς
Τὸ καλοκαῖρι γαλανὸς
Μὲ ζήλια λὲς καὶ τὸ θωρεῖ,
Χειμῶνας μήπως καὶ τὸ ἐρῇ.

Μὰ τί χαρὰ ποῦ εἶναι ἐκεῖ,
Ὅταν τῇ νύχτα μουσικῇ
Περναίει ἔς τὸ κύμα μὲ κουπί !
Κ' ἔπειτ' ἀκοῖς ἔς τὴ σιωπῇ

Ἢ θάλασσα νὰ σοῦ μιλᾷ
Καθὼς φλοισβίζει ἀπαλά. —
Ἢ πρώτη νεότης μου, ἀχ ! ἐκεῖ
Ἐκεῖ μὲ κῆρε μαγικῇ.

Μὰ πῶς τὰ χρόνια μας περνοῦν
Καὶ πῶς δὲ ματαγυρνοῦν !
Τώρα κι' ἀν πάγω γιὰ νὰ ἰδῶ
Τ' ἀγαπημένο μου χωρὶς,
Ποιὸς ἔξυρει ἀν θαῦρω τὴ χαρὰ ;
Γιατὶ μαζὺ μου μιὰ φορὰ
Μέσα ἔς τὴν τόση καλλονὴ
Ἦταν καὶ μιὰ ποῦ λησμονεῖ.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

(ἐπὶ μουσικῆς τοῦ *Μενδελσῶνος*.)

Νὰ σ' ἔδωπα ἔς τὰ κύματα
Χωρὶς πνοή, χωρὶς πνοή,
Θὰ πνίγουμεν νὰ σ' ἔδωπα
Μισὴ ζωὴ, μισὴ ζωή.

Ἐς τὸ θάνατο νὰ πῆγαίνεις,
Μαζὺ κ' ἐγὼ, μαζὺ κ' ἐγὼ,
Μὲ τί χαρὰ θὰ σ' ἔπερνα
Γιὰ ὁδηγὸ, γιὰ ὁδηγὸ.

Ἢ ἐρημιὰ ποῦ μιὰ στιγμή
Ψυχὴ δὲ ζῇ, ψυχὴ δὲ ζῇ,
Παράδεισός μου ἀν ἦσουνε
Κ' ἐσὺ μαζὺ, κ' ἐσὺ μαζὺ.

Κι' ἀν ἤμουν μόνος μου Θεός,
Γῆς κι' οὐρανοῦ, γῆς κι' οὐρανοῦ,
Τὸ πᾶν θὰ εἶχα, ὅμως σὲ
Θὰ εἶχα νοῦ, θὰ εἶχα νοῦ.

Ἀθῆναι, Ἀπρίλιος 1875.

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ.

ΣΗΜ. Ὁ εὐπαίδευτος καὶ διακεκριμένος τῆς «Ἐφημερίδος» συντάκτης γνωστὸς ἐν τῷ φιλολογικῷ τῆς Ἑλλάδος κόσμῳ ὡς εἰς τῶν δοκιμωτέρων ποιητῶν καὶ λογογράφων, ἐπέστεilen ἡμῖν κατ' αὐτὰς λίαν κολακευτικὴν ἐπιστολὴν, σὺν ταύτῃ δὲ καὶ τρία χαριέντα αὐτοῦ ποιημάτια, ὧν σημερον καταχωρίζομεν τὰ δύο, μετὰ, ὡς καὶ τὸ ἕτερον, περιπαθεῖς ἀδρότητος καὶ καλαισθησίας. Ἐν τούτοις δρατιόμεθα τῆς εὐκαιρίας ταύτης ὅπως ἐξωτερικεύσωμεν τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν πρὸς τὸν Κ. Καμπούρογλου ἐπὶ τῷ νέῳ τούτῳ δείγματι τῆς πρὸς τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν ἀγάπης του ἅμα δὲ πρὸς ἑτέρους λογίους καὶ τοὺς φιλολογικοὺς τῆς πρωτεύουσας καὶ τοῦ Πειραιῶς Συλλόγου τοσοῦτον ὑπὲρ τοῦ «Ζακυνθίου Ἀγῶνος» ἐνδιαφερομένου καὶ τοσαύτας τιμητικὰς ἐκφράσεις πρὸς ἡμᾶς ἐπιδαψιλεύσαντας.